

PINTÉR LAJOS

Istenhegyi dúdoló

Sétálok az Isten-hegyen, ma otthontalan,
ma istentelen. Hiszen eltűnök,
már azt hiszem,
csak szó leszek, szótári szó.
Felnőtt fiaimnak: emlékek házfalán kép,
arcukon földerengő ismerős mosoly.
Gyerekarc: hiszen apjuk is gyerek volt még,
csak felnövelte hűség, felelősség.
Különös, hogy minden költő gyerek,
gyerekként ül mostohája,
az idő térdén.

Ahogy az istenhegyi lépcsőn lépdelek,
lassan dúdolni kezdem magamban:
nem látni a sok fától az erdőt,
nem látni a sok verstől a költőt,
nem látni a hírektől életed.

Valami vers-töredékre leltem,
ahogy léptem és befelé figyeltem.

Sétálok az Isten-hegyen, ma
otthontalan, ma istentelen.
A világtérképen látom
terrorizált, fölfegyverzett, új óvodátok,
én az ki fegyvertelen,
mégse a fegyverektől félek.

Lépj mögém halkán, puhán lépj,
mint egy macska, és vedd el
szinte lopva, versem
— ezt, amit éppen megtaláltam.

És te,
te lásd meg majd a sok fától az erdőt,

*és lásd meg majd a sok verstől a költőt,
és lásd meg majd a hírektől életünket.*

*Lépj mögém halkán, puhán lépj,
mint egy macska, és vedd el
szinte lopva, versem,*

*vedd el, tisztítsd meg,
légy rá büszke.*

Körhinta

*Elmúlik minden, ami lesz;
az lesz a jövőnk, ami volt.*

SZŐCS GÉZA

Látlak nyírfáid közt, karácsonykor

*Most szél fúj Monostor felől,
ott állsz a szél mögött,
elhoz a szél idáig
mint havas főkötőt:
sodorja is tovább
de azért úgy-ahogy
még fölismerhető,
elhoz, bár nem egészen.
Éppen csak sejthető:
ott állsz — vagy ottan álltál
a fehérbőrű fáknál,
mintha valamit néznél?
mintha valakit várnál.*

*Leszakadnak a priccsek az ibolyákban,
utolsó vacsorám epre még
ingujjban inog a vízmosásban:
de majd egy havas hajnalon
le kell érte hajlanom.*

*

*Éltem én másfajta fényben egykor.
Nélküled alszom egyre-másra,*